

Svalebladet

2003

40 års kamp for retfærdighed

Indhold

Partnerskab og skilsmisse	3
Nattergalen i Svalerne	4
Svalernes støtte og partnerskaber	6
Hjælp til selvhjælp - et aktiveringsprojekt	8
Kulturudveksling	10
Et brev fra en volontør	12
Partnerskab som udvikling fører til en bæredygtig udvikling	14
Lis - en Svale	16
Fakta om Fair Trade	18
Boganmeldelse	19

Partnerskab

I Svalerne har man fra starten set de mennesker, der modtog vores støtte som partnere.

Det er partnerskabet, der gør, at vi ikke ser ulandene som bistandsklienter, men i stedet flytter vores fokus hen på de lokale kræfter, som er i Indien og Bangladesh. Ligeværdighed er nøgleordet.

Vores støttepolitik bevægede sig sidst i halvfjerdserne fra selv at sætte projekter i gang til at støtte de græsrodsorganisationer, der var startet på eget initiativ. En udvikling der er foregået i erkendelse af, at det er folkene i Bangladesh og Indien, der er de bedste til at definere og forandre deres situation. I et rejsebrev fra '79 beskrives situationen omkring ændringen af vores støttepolitik.

Bekæmpelsen af fattigdommen var dengang som nu løftestangen til at opnå andre mål: Et værdigt liv og opnåelse af demokratiske og sociale rettigheder.

Større NGO'er og officielle bistandsorganisationer arbejder efter samme målsætninger, ligesom partnerskab de senere år også er blevet udgangspunktet for deres arbejde.

"Er der så fortsat behov for Svalernes indsats"?, har vi spurgt os selv af og til. De Svaler, der hvert år møder vore nye og gamle partnere på kontaktrejser i Indien og Bangladesh, svarer ja. Partnerne peger på en række punkter, hvor Svalerne skiller sig ud: Vi tør stadig satse på nye og uprøvede kræfter. Den tætte kontakt med Svalerne, gør det muligt for dem at diskutere deres problemer frit - en dialog der hjælper dem i opbygningen og udviklingen af arbejdet. Bevidstheden om, at Svalerne er en græsrodsorganisation, hvor mange frivillige arbejder engageret for at skaffe pengene til ulandsarbejdet i Indien og Bangladesh bringer et andet perspektiv ind i samarbejdet.

Jubilæumsåret vil bringe os yderligere svar på selvransagelsen. I slutningen af 2002 er vore partnerskaber før og nu i Indien blevet evalueret. Vi ser frem til at se resultatet af evalueringen, som forventes i april.

Lis Rasmussen Kazal og Lene Gilby

I anledning af Svalernes 40 års jubilæum har Lone Eskesen med brudstykker af små interview tegnet et billede af det at være svale.

Interviewene kan læses i deres fulde længde på Svalernes hjemmeside: www.svalerne.dk

Partnerskab og skilsmisse

Af Lis Rasmussen Kazal

Kan det ikke engang imellem være en ulempe for Svalerne, at I har så nært kendskab til jeres partnere?

Spørgsmålet blev stillet i et interview for en række år siden. Anledningen var en undersøgelse af de danske NGO'ers ulandsarbejde. Jeg svarede dengang, at selvom det kan være sværere at sige nej til nogen man kender, så er baggrunden også for at sige nej bedre og samarbejdet lykkes bedre, når man er så tæt på hinanden, at man tør fortælle om problemer og fejltagelser.

Mit svar den gang blev sat på prøve, da Svalerne for et par år siden sagde farvel til Prodipan - en mangeårig partner - i utide. Det var en svær beslutning. Indsatsen gennem de mange år, havde haft stor betydning for de jordløse, der var involveret. Deres viden, selvtillid og deltagelse i lokale beslutningsprocesser øgede hele tiden. Vi vidste, at afslutningen af samarbejdet ville betyde et tilbageskridt. Samtidig viste vores undersøgelser, at ledelsens dispositioner gennem en længere periode allerede havde sat udviklingen i stå. Som en ansvarlig partner, måtte vi sige fra. Vi åbnede en dør for ledelsen til at ændre kurs så samarbejdet kunne fortsætte. Da opfordringen blev blankt afvist, betød det også en endelig afslutning på samarbejdet. Selvom det nære kendskab til partneren gjorde beslutningen svær, var det indsigten i arbejdet og det nære forhold til de involverede på alle niveauer der gjorde det muligt at træffe beslutningen. Og i tiden efter bruddet har vi fået mange tilkendegivelser på, at vi sendte et vigtigt signal.

Det store spørgsmål siden har naturligvis været. Hvordan kunne

det gå så galt? Var der noget vi kunne havde gjort anderledes?

Organisationen Prodipan blev i begyndelsen af 80'erne startet i det sydvestlige Bangladesh af en yngre mand. Han deltog i opbygningen af landet efter befrielseskrigen og arbejdede i en af de første private organisationer med fattige jordløse med henblik på at give dem mulighed og styrke til at forbedre deres tilværelse og tage del i den demokratiske proces.

Mange erfaringer rigere ønskede han at starte et lignende arbejde i sit eget lokalområde. Han startede arbejdet sammen med en række socialt orienterede personer i området, som også bidrog økonomisk til arbejdet. De første medarbejdere arbejdede på frivillig basis med at organisere de jordløse i grupper i begyndelsen i nogle få landsbyer. Arbejdet tog form, antallet af grupper og landsbyer voksede. Det var nu nødvendigt

Fortsættes næste side

Hans Jørgen Bondo Larsen

Hvordan kom du ind i Svalerne?

Hans Jørgen:

Det startede i 1968. Jeg var med i Abbé Pierres klunserlejlige i Helsingør og Åbenrå. På et tidspunkt i 68 var et af punkterne på dagsordenen ved et møde at få etableret et bedre samarbejde mellem klunsere og Svaler. Poul Bille (fra Svalernes hus i Lyngby, Svalegården red.) slog til lyd for bedre profilering, bedre samarbejde. Et par Svaler jamrede over, at der manglede hjælp til sekretariatet. Det lå dengang på Forhåbningsholms Allé, året efter flyttede vi til Store Kongensgade med kontor i kælderen. Jeg mødte min kone dernede, i foråret 69. Hun var også aktiv Svale.

Partnerskab og skilsmisse

Fortsat

med faste medarbejdere og dermed også for økonomisk tilskud udover hvad de lokale sympatisører kunne bidrage med. Organisationen søgte bistand fra udenlandske donorer.

En af de første var U-landsforeningen Svalerne. Foreningen støttede fra starten med egne midler Prodiplan's retshjælpsprogram. Prodiplan ønskede en fond til at støtte de jordløse med rådgivning og økonomisk støtte til retssager. I takt med at organisationens indsats voksede, blev det klart at retshjælpsprogrammet i højere grad skulle sætse på præventivt arbejde. Retsuddannelse mere end retshjælp. En intensiv indsats med kurser for gruppe-medlemmerne var nødvendig. I fællesskab udviklede Prodiplan og Svalerne et sådant oplysningsprogram med information om de vigtigste retsprincipper og love, uddannelse af barfodsjurister og styrkelse af den traditionelle mæglinginstitution (Shalish).

Uddannelse af barfodsjurister blev et overordnet mål, der blev drevet med Danidamidler som Svalerne administrerede i samarbejde med vores samarbejdspartnere i Prodiplan. Og var vokset til et stort projekt, hvor Prodiplan stod for administrationen i Bangladesh. Mening-

en var, at mange landsbyer skulle have deres egne barfodsjurister, der kunne tale de fattiges sag i tvister med f.eks. områdets landlord.

Det blev til mange færre barfodsjurister end planlagt. Dette stod ikke mål med de midler og projektbeskrivelser, der var blevet givet. Svalerne trak sig ud af projektet, efter mange svære overvejelser, og hvor vi forgæves gik langt for at få projektet til at nå længere ud. Det tætte partnerskab betød, at det ikke kun var en samarbejdspartner vi sagde farvel til, men også gode venskaber der brast.

Baggrunden til at projektets problemer nogensinde nåede frem til Svalerne, var netop, at samarbejdet var så intenst mellem os, de jordløse og projektmedarbejderne. Det betød, at respekt overfor hinandens arbejde og samvittighed overfor hinanden som mennesker ikke kunne bære en hemmelighed om projektets brist.

Så hvis jeg i dag fik spørgsmålet: Kan det ikke engang imellem være en ulempe for Svalerne, at I har så nært kendskab til jeres partnere, ville svaret, trods dyrekøbte erfaringer, blive nej.

Der er mulighed for at gøre en god handel, når man tager til Svalernes loppemarked på Nattergalevej.

Bag loppemarkedet står der mange frivillige kræfter - to af dem er Freddie og Ben.

Det var en af de første dage i januar, snemasserne havde dannet overskrifter på avisernes menusedler. Og det tog da også flere timer at komme fra Ordrup til Nattergalevej i Københavns nordvestkvarter, en tur der normalt bare ville tage en enkelt. Jeg var nervøs for, om jeg kom til en lukket dør, men jeg var heldig for Freddie var ikke færdig med snerydningen og bød mig indenfor - han ville komme, når han var færdig.

Indenfor er der stille og dunkelt, det er mandag, og kun om lørdagen er der loppemarked. Efter at have taget nogle billeder sætter jeg mig ind i personalerummet og får en kop kaffe. Ben er kommet forbi, han fortæller, at han er i aktivering lige for tiden. Der får han fri klokken 13, og så plejer han lige at kigge forbi for at se, om der er noget, der skal laves. Han står fast i el-afdelingen, men er også andre steder i genbruget. "Det er godt at arbejde med genbrug, Det der med at ting-

Nattergalen i Svalerne

Af Lene Gilby

ene bliver brugt een gang til, og så at det også hjælper folk i Indien og Bangladesh... Det arbejde, jeg laver her, gør en forskel. Jeg har ikke selv mange penge, men jeg har det godt: et hjem og spiser godt", han slutter sætningen med: "par exemple", der sammen med hans udseende fortæller, at han har rødder i Algeriet.

Freddie kommer ind med røde kinder og en batterioplader i hånden. Han spørger Ben om prisen: en ti'er. "Den her er meget smart, for det er til alle størrelser af batterier". Han sætter noget mere kaffe over og byder på en smøg. Mens vi sidder her, fortæller de, at de har det godt sammen herude. Mange af dem har været her i rigtig mange år. Vi sidder og kigger på digitalkameraets billedgennemgang, da billedet af mannequindukken kommer frem, siger Freddie med et glimt i øjet: "Hun er en besværlig dame. Ja, det er altså mig, der klæder hende på, og det er ikke så nemt,

for hun skal have armene af for at få tøjet på".

Den første tirsdag i hver måned er der møde, hvor problemer tages op, eller hvor der bliver koordineret arbejdsopgaver - og så er der den her konkurrence hver lørdag, hvor der gættes på omsætningen, man kan vinde 100 kr. til brug i genbrugset. Freddie: "det er sådan en gulerod. Vi konkurrerer også med omsætningen fra sidste år, det skal helst gå i den rigtige retning". Ben tilføjer: "2002 var et rekordår, hvor vi næsten omsatte for en million. Vi strammer også op omkring økonomien - ellers kunne vi hurtigt bruge alle pengene. Tag f.eks. bilen. Den går vi og passer og plejer, smører den med olie og vasker den i hånden - det er ikke bare lige meget - det med økonomien".

"Da jeg startede, var det sammen med Helge, der var gammel taxa-chauffør. Han klagede altid over, at det tog en hulens tid, når det var mig der kørte, men det tror da fa'en, at han var hurtig. Han kunne jo alle smutvejene. I dag mangler vi tit chauffører - kan du ikke skrive, hvis der er nogen, som læser det her og er interesseret i at være chauffør, må de meget gerne komme herud" siger Freddie og fortsætter: "Vi kommer mange steder - de bedste steder er nord for København, altså Hellerup og Lyngby, men Frederiksberg er også et godt sted. Indimellem er der folk, som bruger os i stedet for stor-skrald. Det er lidt ærgerligt og betyder også, at vi har mellem fem og ti læs affald hver uge - af usælgelige ting".

Der går ellers mange ting igennem Svalernes loppemarked. Priserne er billige, så når der åbnes om lørdagen, er der som regel kø udenfor.

Freddie og Ben i personalestuen.

Ben står for el-afdelingen.

En vanskelig dame.

Også mange opkøbere inde fra byen har deres gang på Nattergalenvej. Antikke møbler er altid gangbare, men også tøjafdelingen og de øvrige afdelinger har som regel et godt salg. Som Ben siger: "Det er sjovere at være her, når der er mange mennesker, og der bliver handlet meget. Så skal vi ikke gå og se på de samme ting hele tiden."

Svalernes støtte og partnerskaber

Et typisk gruppemøde i en kvindegruppe.

I år kan Svalerne fejre 40 års jubilæum for støtte til de allerfattigste i Bangladesh og Tamil Nadu i Sydindien. Gennem årene har formen for støtte ændret sig, men den gives stadig ud fra holdningen om, at "hjælp til selvhjælp" er den bedste vej frem, og at "udvikling" er en gensidig proces.

I begyndelsen gav Svalerne bistanden via projekter, som blev ledet og igangsat af udsendte volontører. Projekterne sigtede mod at forbedre dagliglivet for de svageste grupper, såsom kvinder og kaste-løse, på specifikke områder, som

f.eks. uddannelse indenfor et enkelt erhverv, sygdomsbekæmpelse o.lign.

Omkring slutningen af 70'erne begyndte Svalerne at støtte græsrodsorganisationer, som var opstået på baggrund af lokalt initiativ og ledet af lokale folk. Dette skyldtes en ændret opfattelse af, hvordan de fattigste bedst hjælpes til et bedre liv. Svalerne ønskede at gøre disse grupper stærke nok til at styrke deres position i samfundet på egen hånd, og derfor blev det nødvendigt at lægge mere vægt på bevidstgørelse og organisering af dem i støtteformen. Man mente, at lokale folk måtte kunne gøre dette bedre end en udefrakommende, og dette lagde grunden til det

nuværende samarbejde med lokale græsrodsorganisationer i Tamil Nadu og Bangladesh. Det første partnerskab med en lokal organisation, Village Community Development Society (VCDS) fra Indien, blev etableret i 1981, og dette samarbejde har foreløbigt strakt sig over 20 år.

Svalerne var blandt de første i Danmark til at give bistand på baggrund af etablering af partnerskaber, men siden dengang er den partnerskabsbaserede bistandsform blevet helt almindelig. Begrebet er blevet forsøgt konkretiseret og sat i rammer – f. eks. hedder strategien for dansk udviklingspolitik for støtte til og samarbejde med civilsamfundet i udviklingslandene "Partner-

Ved Anja Therkelsen og Camilla Kinch

skab 2000" – men hos Svalerne har det snarere været en naturlig ændring som resultat af erfaringer og diskussioner internt i foreningen og med vores partnere.

I sig selv kan partnerskab anses for værende en relation, der indgås blandt to ligeværdige parter og baseres på fælles interesser og forhold. På grund af den store ulighed mellem Nord og Syd kan der opstå en ulig magtbalance, som gør det svært at opbygge ligeværdige partnerskaber og i stedet falde tilbage til den sædvanlige donor-recipient rolle. Og partnerskaber adskiller sig fra andre samarbejdsrelationer ved netop at kræve samarbejde og medarbejderskab med en fælles ansvarlighed, gensidig forpligtelse og indflydelse, lighed og ligeværdig magtbalance – også i beslutningsprocesserne. Partnerskaber bør etableres og indgås på præmisser, der er forhandlet og accepteret af begge parter.

Disse kvaliteter kan dog være svære at opnå i virkeligheden, for hvad vil det overhovedet sige at

indgå i et partnerskab? Hvordan etableres de rent praktisk? Hvilke elementer er vigtige? Er det overhovedet muligt at etablere et ægte partnerskab med en ligeværdig magtbalance? Kan partnerskabsdannelse mellem Nord og Syd lade sig gøre? Og ikke mindst – er det overhovedet anvendeligt som redskab til at afhjælpe fattigdommen i verden?

I dag kan U-landsforeningen Svalerne se tilbage på 20 års erfaring med indgåelse af partnerskaber med lokale græsrodder i Indien og Bangladesh. Dette er helt unikt, og derfor har Svalernes erfaring stor betydning på dette område. Det er nu blevet muligt at få lavet en opsamling og evaluering af disse erfaringer med partnerskaber med de indiske græsrodder. Evalueringen skal munde ud i en belysning af, hvorvidt de indgåede partnerskaber har haft en effekt hos målgruppen for Svalernes støtte, og om denne form for støtte gennem partnerskabsdannelse er bæredygtig på langt sigt.

Kontaktrejsende Lars Rau sammen med tolken Shaid.

Bente Øst Hansen

Hvordan er din opfattelse af Svalernes støttepolitik?

Bente:

Sidst i 1970'erne ændrede vi støttepolitik efter nogle gevaldige diskussioner. Vi havde først volontører ude. Så gik vi over til at støtte selve organisationerne, som selv skulle være ansvarlige for arbejdet. Volontørordningen var sårbar. F.eks. havde man et latrinprogram i Bangladesh. Det blev ødelagt på grund af monsunen og blev ikke genoptaget. Der var også et køkkenhaveprogram, der gik i vasken på grund af manglende jord og vildt gående geder, der åd afgrøderne. De fattigste kunne ikke nås med det program. Et andet program handlede om, at man kunne være sponsor for et barn. Det blev fra rådet af volontørerne, fordi det er bedst at hjælpe en hel landsby frem for et barn, da der let opstår misundelse hos de andre børn. Bølgerne gik nogle gange højt ved bestyrelsesmøderne. Den nuværende støttepolitik er god, da Svalerne kan gøre nogle ting, som de store organisationer ikke kan gøre. Vi er de første, som har støttet græsrodder ude i landet og besøgt projekterne hvert år.

Brian Skaaning

Hvad er det vigtigste for dig ved at være Svale?

Brian:

Ulandsarbejdet er det, der betyder mest. Ellers ville jeg ikke bruge min tid på genbrugsarbejdet i Svalerne. Det er en stor fordel, at der ikke er noget bureaukrati i foreningen, at man kan udføre mange aktiviteter uden først at skulle søge om tilladelse. Og så er det forfriskende at møde folk, der er meget "blandede."

Niels Hedebo Hansen er projektleder i Svalernes aktiveringsprojekt i Odense. Projektet, der er blevet til i samarbejde med Odense kommune, har 16 kontant-hjælpsmodtagere i aktivering.

Af Birthe Find Egeskov

Hjælp til selvhjælp

- et aktiveringsprojekt

Asger Andersen

Har du været aktiv i Svalerne?

Asger:

Jeg har lavet nogle udstillinger for Svalerne, tekstiler og kunsthåndværk fra butikken fra Østerbro. Jeg bor i Nykøbing Sjælland og plejede at købe en kollektion til ca. 800 kr., som jeg tog med hjem og solgte videre.

Jeg havde også noget oplysningsmateriale med. Jeg udstillede blandt andet ved et dyrskue, på et fint hotel og i Ellinge Lyng. Jeg har altid haft interesse for u-landsarbejde. Måske fra mine unge dage i København.

Jeg er stadig medlem af Mellemfolkeligt Samvirke og kunne godt tænke mig at uddele Svalernes materiale til mine venner.

Tirsdag middag i Svalernes kaffe-stue. Niels sidder og spiser sin madpakke; en beskeden ostemad i sølvpapir. Formiddagsholdet har efterladt adskillige brugte kaffekopper på bordet og en æske med 7 wienersnegle.

Telefonen ringer. Niels tager den trådløse. Han svarer roligt på spørgsmål om kaskoforsikring og spørger til skadens omfang. Det lyder til at klunserholdet er kørt ind i en anden bil.

Niels tager den sidste bid af ostemaden og krøller sølvpapiret sammen til en kugle og vi er klar til at gå i gang med interviewet.

Hvad er det for et arbejde du har?

Jah, det er bl.a. at planlægge dagens arbejde. Det starter vi hver dag med. Jeg sørger for at de aktiverede kommer igang med arbejdet. Lige nu er der 16 i aktivering og de fleste af dem har været her så længe, at de kender arbejds-gangen. I løbet af dagen går jeg rundt og kigger, ser om der er noget, der skal gøres. Der er nogen, der synes det er sjovt at sidde i kaffestuen hele dagen, så sætter jeg dem igang. De fleste har et område, de er ansvarlige for. Det fungerer godt, for nogen er gode til nogle ting, andre til noget

andet. Så er der også nogle, der ikke har så mange kræfter og derfor laver mindre end andre.

Jeg bruger også en del tid på samarbejdet med de aktiveredes sagsbehandlere i kommunen. Vi ringer sammen, når noget ikke er i orden, hvis de f. ex. ikke møder op eller der er nogle sociale problemer. Man kan tydeligt mærke, at sagsbehandlerne er blevet meget positive over for projektet.

Telefonen ringer igen. Det lyder som en af de frivillige fra køkkenafdelingen. Niels lytter tålmodigt og hilser af med et; "Det snakker vi om, når du kommer på fredag!"

Hvilken metode bruger du? Hvad har du med i rygsækken som pædagog?

Vi har efterhånden arbejdet os hen på en god metode. Det er vigtigt at vi kigger på, hvad folk kan istedet for, hvad de ikke kan.

Jeg har flere steder oplevet en skilteskov med hvad man må og ikke må. Jeg forstår simpelthen ikke den holdning! Det er ikke en mennesketype, jeg vil være med til at fremme. Ikke alt det der kæft, trit og retning!

Niels har længe siddet og leget med sølvpapirskuglen. Nu får den nogle ordentlige dask med en tom sodavandsflaske!

Niels Hedebo Hansen - projektleder i Odense.

Hvordan harmonerer projektet med Svalernes idegrundlag?

Det kommer jo an på hvilken metode vi bruger. Hvis det er den hårde metode, hvor det bare handler om at møde op, og hvis man ikke gør det, bliver man sanktioneret, harmonerer det meget dårligt. Men jeg synes vi har en god sag. Det arbejde vi tilbyder er fornuftigt og relevant, og det foregår på en organiseret og professionel måde. Vi vil have øje for svalernes formål - også når vi laver aktivering. Principet om hjælp til selvhjælp er relevant også i denne sammenhæng. Det er en god begrundelse for at lave aktivering.

Får de aktiverede kendskab til Svalerne?

Nogle gør - andre gør ikke. Vi snakker ikke om Indien og Bangladesh hver dag. Men det, at vi gør noget, der har et større formål er vigtigt nok. Alle ved, at pengene går til noget godt. Nogle kan lide det sociale fællesskab, en anden har en politisk tilgang og synes, at svalerne er rigtig gode. Nu kommer Svaler bilen hjem. Susanne og Bo, som udgør dagens klunserhold kommer ind i kaffestuen og drikker en sodavand. De beretter om uheldet med bilen. Det var ikke så slemt; de var kom-

met til at lave en skramme på en parkeret bil, da de skulle bakke ud fra en indkørsel. Niels fortæller, at han var kommet til at gøre det samme med sin egen bil forleden. Klunserne har en flot hjørnesofa i plys med hjem. Da vi har hjulpet med at bære den ind, er vi klar til at fortsætte.

Hvordan fungerer projektet sammen med de frivillige svaler?

Meget godt, nu. Der har været nogle knubs i starten. Det giver nogle nye udfordringer til bestyrelsen og det er et større ansvar. Der burde være nogle flere skuldre at bære det på. Der bliver drømt lidt for meget! Realiteten er jo, at hvis projektet ikke var her, havde vi nok heller ikke en genbrugsbutik. Man har måske nok lænet sig for meget op af projektet og ikke udviklet organisationen. De frivillige kommer på lige vilkår og brudfladerne snakker vi om! Der har da været små kompetencestridigheder.

Hvordan ser du på Svalernes udvikling?

Vores aktiveringsprojekt er jo et bud. Andre genbrugsbutikker udvikler sig enormt lige nu. De er meget professionelle og de tjener

penge. Det bliver vi også nødt til. Vi skulle satse på at få en koordinator, der kunne skabe udvikling og sammenhold. Jeg efterlyser en korpsånd - at vi hjælper hinanden. Der skulle være mere sammenhold, evt. i interessegrupper. Nogle vil gerne arbejde med genbrug, andre med ulandsudvalg og oplysning, det er også vigtigt. Vi skal have et forum og mødes hos hinanden, hjælpe hinanden og vide, hvad der rører sig også organisatorisk. Det er vigtigt, at koordinatoren kommer rundt.

Vi lever i en tid, hvor alting skal have en historie. Vi har om nogen, en helvedes god historie. Vi skal holde Emmaus og Abbé Pierre op. Vi skal bruge mere tid på at kende vores samarbejdspartnere. Vores gode historier slår ikke igennem. Vi skal revidere og sortere ud i alle vores historier. Svalerne har lavet et stærkt og seriøst græsrodsarbejde igennem 40 år. Den historie skal fortælles.

Den 26 november beslutter Odense Kommune at ophøre samarbejdet omkring projektet ved udgangen af året. Det bliver sparet væk, ligesom de fleste andre aktiveringsprojekter i kommunen.

Kulturudveksling

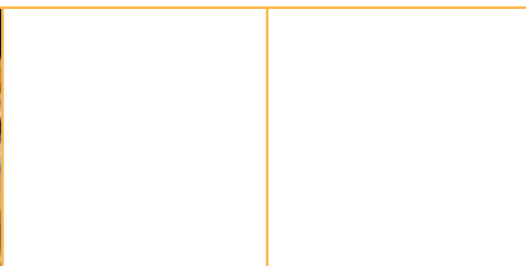
Svalernes partnere i Indien og Bangladesh har næsten alle "kultur" på programmet. Teater, sang og dans er en effektiv måde til at få budskaber ud og mobilisere jordløse.

I 1985 inviterede Svalerne medarbejdere fra organisationen Proshika til Danmark. Deres små sketches over virkelige situationer gav på kort tid stort indblik i, hvad en fattig bonde i Bangladesh er oppe imod.

"Rickshawturen" i 1989 viste kulturudvekslingen mellem Asien og Danmark og skabte stor opmærksomhed med de danske rickshawførere, der transportererede borgmestre og andet godtfolk rundt for en beskedn sum.

Svalerne har siden gennemført yderligere besøg med kulturgrupper fra vores partnere. De har turneret i Danmark i skoler, daginstitutioner, foreninger og også optrådt på gaden.

At Bangladesh er andet end elendighed har Svalere givet et billede af gennem besøg af maske- og bambuskunstnere, der har lavet workshops og fremstillet kunstværker.

Et brev fra en volontør

Indtil starten af 80'erne foregik meget af ulandshjælpen ved hjælp af volontører, der rejste til Bangladesh og arbejdede i Svalernes projekter dér i 1-2 år. De skrev jævnligt hjem til Svalerne i Danmark og disse rejsebrev blev så bragt i "Svalebulletin", som dengang var, hvad "Svalenyt" er i dag. Det følgende rejsebrev belyser bl.a. meget fint de tanker og konkrete vilkår, der dannede grundlag for, at Svalernes ulandshjælp fik en ny form.

Kære alle

I mit første fællesbrev lovede jeg, at jeg ville fortælle noget mere om arbejdet i projektet på et senere tidspunkt, når jeg selv var kommet noget bedre ind i det, så nu må det vist være tiden.

Historien vil jeg gå let henover, blot fortælle at projektet startede som et helseprojekt med såvel klinik som landsbyarbejde, hvor man satte kraftigt på forebyggende arbejde.

I landsbyerne havde man siden 1973 motiveret folk til at lave latriner, køkkenhaver, benytte sig af familieplanlægning, spise god mad osv., men resultaterne havde været tvivlsomme, da man ikke havde været i stand til at nå vores målgruppe: de fattige landsbybeboere. Såvel stab som volontører spekulerede over, hvad dette kunne skyldes, og hvad man kunne gøre for at ændre forholdet.

Man fandt frem til, at folk ikke havde de økonomiske ressourcer,

der krævedes for at følge den givne motivation og de folk, som fik gavn af motivationen, i vid udstrækning var folk, som ikke var i vor målgruppe.

Hvad kunne man så gøre ved det? Alle var enige om, at det først og fremmest var de fattiges økonomiske situation, man skulle gøre noget ved. Har man ikke mad til sin familie, er det svært at overskue at skulle gå glip af en dagløn, for at blive hjemme og grave en latrin. Har man ingen jord, hvor skal man så grave en køkkenhave? Har man ikke penge til at købe ris, hvordan skulle man så kunne købe ernæringsrigtig mad? I Bangladesh er man f.eks. nødt til at have sønner til at tage sig af én, når man bliver gammel. Og man bliver nødt til at regne med en "spildprocent", da det er almindeligt, at et eller flere børn dør. Med disse betingelser kan det være vanskeligt at få folk til at acceptere familieplanlægning. Efter diverse forhandlinger mellem

Katrine Tonboe

Hvad fik dig til at gå ind i Svalerne?

Katrine: Jeg var lige blevet færdig med min uddannelse (cand. mag. i Etnologi red.) og stod derfor uden arbejde og med masser af tid og overskud. Valget af netop Svalerne var tilfældigt, men jeg foretrak en lille organisation på grund af de mange arbejdsopgaver, der skal løses der. Politiske grunde spiller ingen rolle.

Red. af Mette-Marie Jensen

projektet og hovedforeningen blev det altså besluttet at ændre arbejdet i socioøkonomisk retning samtidig med, at man dog skulle bibeholde de hidtidige aktiviteter i landsbyerne så vidt som muligt. Hvad er der så kommet ud af det? Der blev udvalgt 2 landsbyer, Konderkartola og Bonmoricha, hvor der i juni 1978 blev lavet en hus-til-hus undersøgelse (survey), som omfattede alle indbyggerne. Undersøgelsen skulle belyse folks økonomiske situation: familiens størrelse, hvor mange personer i familien, der havde en indkomst. Om man havde eget hus eller boede til leje. Om man havde jord og hvor meget, hvor mange værdigenstande, hvor mange skolesøgende børn og deres uddannelse. Ud fra denne undersøgelse blev der taget stilling til, hvem der hørte til vores målgruppe. Sideløbende med undersøgelsen blev landsbyerne motiveret til at sætte sig sammen i grupper og diskutere deres problemer, hvad der var årsagen til dem og hvordan de skulle løses.

Der blev dannet flere grupper, såvel kvinde- som mandegrupper. Grupperne holder og holdt møder en gang ugentligt, hvor de dels diskuterer, lærer at læse og skrive og dels indsamler gruppemedlemmernes opsparinger. Nogle grupper opsparer penge, 1-2 taka om ugen (1 taka = 30-40 ører) mens en del kvindegrupper sparer ris op. Hver dag når de skal koge ris, lægger de en håndfuld til side. Det mærkes ikke til daglig, at der er en håndfuld ris mindre, men i løbet af en uge bliver det for en kvinde 1/2 kg, som så bliver afleveret til gruppens kasserer. Når gruppen har sparet en tilstrækkelig stor mængde ris, sælger de den enten til medlemmer i gruppen eller til udenforstående. Det er dog vigtigt, at både vores stab og gruppemedlemmerne hele tiden holder sig klart, at det ikke er opsparing, som er det altafgørende. På nuværende tidspunkt er der flere grupper, som har startet indtægtsskabende aktiviteter. Sådanne

aktiviteter kræver dog ofte en større startkapital, end grupperne selv er i stand til at stable på benene, selv om de sparer regelmæssigt. Derfor yder vi økonomisk støtte. Det er vores drøm at få en god aftale med en bank, så landsbyboerne kan få lån direkte fra banken mod at vi stiller en garanti op. Dette ville langsomt vænne dem til at bruge banken, og det ville gøre det lettere for dem senere at blive uafhængige af svalerne. Det er nødvendigt at rejse en kapital, da ingen fattige landsbyboere selv ville være i stand til at få lån i en bank. Dette er forståeligt, men desværre har vi ikke kunnet få nogen acceptabel aftale med nogen bank, da de kun kan yde 50 % af en opstillet garanti i lån. Det vil sige, at hver gang, vi sætter 100 taka ind på en konto til dette specielle formål, vil banken kun kunne yde 50 taka i lån. Får vi ikke nogen bedre aftale, bliver vi nok nødt til at fortsætte med at give lån direkte fra projektet.

Indtil nu har vi givet lån til flg. formål: Køb af kalve, køb af rickshaws, leje af jord, køb af strikkegarn. Alle lån bliver givet til en gruppe, og alle er ansvarlige for tilbagebetalingen af lånet. Nu er det ikke sådan, at folk bare kan henvende sig og bede om et lån. Der er forskellige betingelser. Vi kræver, at der skal være en stabil gruppe og at de selv skal lave en udførlig plan over, hvad de ønsker lånet til, hvilken måde de vil arbejde på, hvordan lånet skal tilbagebetales, hvem der er ansvarlige i tilfælde af, at noget uforudset skulle ske o.s.v. Hvis vi synes, at det lyder fornuftigt, giver vi lånet. Dog ønsker vi ikke at give store lån for ikke at belaste grupperne for hårdt. Desuden bliver der altid givet lån på gruppebasis og det er alle i forening, der er ansvarlige for, at det bliver tilbagebetalt. Endelig har vi trænet 6 landsbyjordemødre på projektet. Dem håber vi også at kunne få nogen glæde af i landsbyerne. Disse kvinder har i

mange år gået ud til fødende kvinder og assisteret ved fødslen og har efterhånden en del erfaring. Formålet med træningen var bl.a. at lære dem nogle ting om hygiejne og ernæring, normalt og unormalt svangerskab og fødsel, samt at prøve at få dem til at udnytte denne viden i deres arbejde og give den videre til andre kvinder.

*Kærlige hilsner til alle
Lise 29/4 1979.*

Brevet kan læses i sin fulde længde på hjemmesiden: www.svalerne.dk

Partnerskab som udvikling fører til en bæredygtig udvikling

Af Monu Gupta

Monu Gupta er leder af "REMOLD" en af Svalernes partnere i det sydlige Bangladesh.

NGO aktiviteterne i Bangladesh blev efter landets befrielseskrig organiseret efter giver- modtager princippet. Det var et fremragende og nyttigt initiativ med den hensigt at hjælpe krigs ofre med at fjerne folkets og landets lidelser. Men princippet bidrog ikke til at mindske folkets følelse af undertrykkelse. Modtagerne af hjælpen havde svært ved at se hjælpen de modtog fra de rige som humanitær hjælp ud fra en venlig holdning til befolkningen i et andet land.. Donorerne viste imidlertid også kolonistagtige træk, da mange anså sig selv som civilisationens frelsere og opretholdere.

Ideen om partnerskab mellem organisationer i den rige del af Verden og organisationer i udviklingslande blev undfanget senere af professionelle ulandsarbejdere. Generelt set kan partnerskab defineres som to eller flere personers eller organisationers bestræbelser på at samarbejde om et fælles fastsat mål. Det er en velegnet fremgangsmåde, hvor folk på alle niveauer fra organisationen i nord til de fattige jordløse i Syd er medejere og samarbejdere om at nå det fælles mål og et bæredygtigt program.

Alle involverede parter behøver ikke at opholde sig på det samme sted for at samarbejde, til deres mål er nået. Men det er meget nødvendigt med en løbende kommunikation for hele tiden at være informeret om, hvordan det planlagte arbejde skrider frem og for at

nå den optimale forståelse, så der kan samarbejdes fremover. Processen vil være nyttig for alle, så man kan lære hinanden at kende, på det personlige såvel som det institutionelle plan. Dette er meget vigtigt for at blive i stand til at gå den lange vej mod menneskelighed, fred og påbegyndelse af en bæredygtig udvikling for størstedelen af verdens folk.

På den ene side er et godt partnerskab afhængigt af, hvor seriøse de involverede parter er angående det mål, der skal nås og deres måde at behandle hinanden på officielt såvel som personligt. Århundreders undertrykkende attitude kan siges at have skabt en usynlig mur mellem mennesker af forskellig

hudfarve, hvilket modarbejder et partnerskab på lige fod og broderskab mellem verdens folk. Fordi det er et spørgsmål om psykologi, skaber den hindringer for at foretage holdningsændringer på det institutionelle plan, således at relationen fungerer på alle niveauer, i stedet for blot at være et arbejdsfællesskab. Almindelige menneskers medvirken, både når det gælder om at yde og at modtage med samme indstilling, kan spille en væsentlig rolle, når det drejer sig om at ændre et ulige partnerskab, således at man kan opnå en bæredygtig udvikling for partnerskabet og opnå en bedre verden.

Kommunikation og deltagelse på det informative, intellektuelle og

fysiske plan af begge parter, både på det organisatoriske og det personlige plan er en af de vigtigste forudsætninger for et vellykket partnerskab med henblik på de fattigste, herunder kulturudveksling mellem alle involverede i partnerorganisationerne for at sikre, at alle fælles projekter bliver vellykkede.

Der er masser af udfordringer - sociale, religiøse, kulturelle og økonomiske - på et hvilket som helst niveau i samarbejdsprogrammerne. Det afhænger af, i hvor høj grad folk og organisationerne selv er klar til at lade andre få del i disse tanker, normer og værdier, da disse er dybt rodfæstet i ethvert menneskeligt væsen, som siden fødslen har fået en opdragelse i sin del af verden.

En holdbar menneskelig udvikling vil aldrig kunne etableres uden at følge en velegnet oplæringsproces. Derfor er det klogt at foretage en grundig forberedelse, før man begynder på hvert trin af udviklingsarbejdet såvel som at være klar over disse forskelle, både for partner organisationerne og de mennesker, der arbejder med den menneskelige udvikling for at kunne imødekomme de udfordringer, der ligger i samarbejdet.

Med disse udfordringer in mente kan partnerskabet blive et mere effektivt redskab til at reducere folkenes pinefulde lidelser såvel som forskellen mellem frontlinie aktivisterne og deres lande og folk.

Allan, hvad tiltrak dig ved chaufførjobbet?

Allan:

Jeg synes, det er skægt at komme ud og snakke med folk og se, hvordan de bor. Jeg har haft både makabre og sjove oplevelser, mens det stod på. (For nogle år siden måtte Allan stoppe på grund af en rygskade red.) Feks. var der engang, hvor et dødsbo skulle ryddes i Nordvest kvarteret. Vi fik en nøgle til lejligheden. Da vi kom derud, var der en fæl stank, da den døde havde ligget i lejlighedens entré i en uge. Ligvæske var sivet ud og dannede et aftryk, som vi måtte gå udenom. Anderledes sjovt var det at komme ud til en pensionist på Nørrebro, der skulle have hentet noget fra et kælderrum. Vi fandt der en rotte ved navn Bernhardt. Manden var gammel chauffør fra Carlsberg og havde "lært rotten at kende" på sin rute, når han spiste frokost under et halvtag. Efterhånden blev den tam og han tog den til sig.

Lis - en Svale

Interview af
Lene Gilby

"Oh so you're going to Bangladesh", sagde en mørk fyr der højst sandsynlig var ben-galer, da vi efter at have ventet 13 timer i transit i Moskva, steg ombord i Aeroflots fly med destination mod Bang-ladesh, fyren havde været med hele vejen fra Kastrup og fortsatte: "Then you must know Lis!". Det var for 10 år siden, min kæreste var lige startet i Svalerne, og vi skulle til Asien som backpackers.

I mellemtiden er "U-landsforeningen Svalerne" blevet fyrré år og Lis er stadig en institution i institutionen.....

Hvordan startede du i Svalerne?

Jeg startede i U-landsforeningen Svalerne 1. februar 1979 - som U-landskoordinator. På det tidspunkt financerede Svalerne to store projekter i Bangladesh og støttede flere projekter i Tamil Nadu, Indien alene eller sammen med de svenske Svaler. Så foreningen var meget tættere inddraget i konkrete beslutninger omkring administrative beslutninger i projekterne, end vi er i dag og havde også 4 frivillige (volontører) udsendt til at lede projekterne i Bangladesh. Derfor var der brug for en koordinator til at varetage kontakten til de frivillige og projekterne sammen med Bangladesh- og Indiensudvalget.

Også arbejdet i Danmark var mere omfattende, der var flere lokalafdelinger end nu, så vi var mange ansatte på kontoret. I begyndelsen 4-5, der arbejdede fuldtids på kontoret. Nogle var "hjemmevolontører" - dvs. ansatte, der fik deres basale leveomkostninger betalt samt lommepenge, ligesom de udsendte i projekterne i Bangladesh. Desuden var der en militærnægter. Udover os fem, kom der en række frivillige på kontoret en eller

flere dage om ugen. Så miljøet på kontoret var levende.

Hvad fik dig til at tage til Bangladesh i første omgang?

Jeg skulle skrive min afsluttende opgave i Socialantropologi. I den forbindelse besøgte jeg Bangladesh første gang en måned efter afslutningen af befrielseskrigen i 1971, altså cirka 10 måneder efter at den nye stat var blevet erklæret som Folkerepublikken Bangladesh. Det første ophold kom til at vare 6 måneder. Dette besøg står for mig som noget ganske særligt. Dels var det mit første møde med Asien og en helt anden kultur.

Men situationen i landet, euforien over endelig at have fået sin egen identitet, optimismen og åbenheden gjorde også dette besøg unikt. Min oprindelige plan med studiet, var at følge udviklingen af en ny stat. Senere begrænsede jeg emnet til en kortere tidshorizont.

Men jobbet i Svalerne først i Danmark, siden i Bangladesh og det senere frivillige engagement har muliggjort min oprindelige plan.

Hvordan er situationen der i dag?

Det holder hårdt at være optimist

lige nu og her, hvor situationen i landet er den værste i tiden som selvstændig nation. Der sker overgreb på minoriteter - og journalister og intellektuelle, der beskriver overgrebene forfølges.

De fundamentalistiske kræfter har trods deres ringe antal mandater i koalitionsregeringen fået stor indflydelse. Militæret har været sat ind for rydde op i kriminaliteten. Under denne periode er 14 personer døde under varetægt. Medlemmer af oppositionen forfølges med større intensitet end det tidligere har været set.

Der har været andre situationer, hvor man ikke kunne tale frit, som for eksempel under perioderne med militært styre. Men på disse tidspunkter stod flertallet af befolkningen samlet mod undertrykkerne. I dag går skæret partiskel gennem enheden i grupper i samfundet som Fagforeninger, studenter- og bondeorganisationer.

De private organisationer, heriblandt vore partnere føler også denne splittelse i samfundet på deres egen krop. Der har været angreb på den samlende paraplyorganisation og forsøg på at etablere en ny. Nogle organisationer har samarbejdet med regeringen med henblik på kriminalisering af en række organisationer. De beskyldes for at have brugt deres arbejde som dække for en kampagne for det tidligere regeringsparti. Regeringen har indefrosset midler på en række organisationers bankkonti. De små organisationer er sårbare overfor kampen mellem de store. Men værst af alt er det, at de store organisationer synes så fokuserede på

denne magtkamp, at de glemmer hvor skadelig den er for den gruppe af befolkningen de kæmper for.

Midt i mørket er der trods alt det lys, at de jordløse gennem mange års indsats har fået stemmer og højere status, som de forstætter med at bruge også i denne situation.

Hvordan ser du retfærdighed?

At alle mennesker har muligheden for at opnå deres rettigheder og udnytte deres evner, at de får den nødvendige støtte til at gøre dette samt at retssystemet er til rådighed for dem, såfremt deres rettigheder knægtes. At magthaverne og flertallet i et demokrati misbruger/får mulighed for at misbruge deres magt eller undertrykke mindretallets rettigheder.

Hvad kan gøre dig vred?

Uretfærdighed

Tvivler du nogen gange på, at arbejdet der bliver gjort i Svalerne nytter?

Jeg af og til kommet i tvivl om vores indsats nytter set i lyset af den formidable opgave det er at bekæmpe uligheden i Verden, specielt i de to lande, hvor vi arbejder, som begge har nogle af verdens højeste befolkningstal. At skulle komme igennem med oplysning om disse forhold i nutidens mediecirkus og jeg-vil-underholdes-mentalitet.

At tvivle på at det man laver nytter, er en god ting, hvis tvivlen følges op af konstruktive skridt. Og tvivlen er vel også med til at undgå stagnation. For mig er tvivlen hver gang blevet mødt af beviser på, at

indsatsen har haft betydning for mange, at vi er med til at rykke, selvom vi måske ikke magter at tage syvmileskridt.

Hvor ligger Svalernes styrke?

Vi er en lille organisation med en enkelt ansat. Størrelsen giver begrænsninger, men også styrke. Vi er let tilgængelige, kommandovejen er ikke lang og besværlig. Vi har et tæt forhold til vore partnere. Hvis vi går galt af hinanden i kommunikationen i årets løb, kan der rettes op på det under kontaktrejserne, hvor vi sammen med medarbejderne gør status over organisationen.

Også i arbejdet i Danmark er der mulighed for medbestemmelse og indflydelse for den, der vil yde en indsats. Det har i alle de år, jeg har været med givet en god balance mellem gamle og nye medlemmer i udvalg og bestyrelse - en god dynamik

Hvad vil du gerne huskes for?

At jeg var med til foreslå at foreningen ikke længere drev egne projekter, men gik over til at støtte lokale organisationer i Tamil Nadu og Bangladesh. Det skete i foråret 1980. Forslaget blev vedtaget. Svalerne var således en af de første danske udviklingsorganisationer, der støttede lokale græsrodsorganisationer.

At jeg var med til at sætte skub i kulturedveksling med vore samarbejdspartnere. Svalerne har siden 1985 haft besøg fra en række partnere samt kunstnere fra Bangladesh og Indien, hvor gæsterne har turneret i Danmark.

Fakta om *Fair Trade*

Af Thomas Rugård Poulsen

Fair Trade Gruppen er tilknyttet Svalernes lokalforening i Århus. Her importeres kunsthåndværk hovedsageligt fra Bangladesh på bæredygtige vilkår, som sikrer producenterne en ordentlig betaling for deres arbejde. Varerne sælges i forskellige ulandsbutikker rundt omkring i Danmark.

Fair Trade Gruppen startede i midten af halvfjerdserne under betegnelsen "jutegruppen". I starten importerede man jutevarer fra CORR-The Jute Works i Bangladesh, men siden er importen vokset betydeligt, og flere producentgrupper er kommet til bl.a. organiseret gennem Enfants du Monde Handicrafts og Mennonite Central Committee i Bangladesh og DACAAR Sewing Center i Pakistan (afghanske flygtninge).

Svalerne har desuden været involveret i opstarten af U-landsimporten, FairNet og Butik Salam. I Århus er ulandsbutikken Bazaren oprettet ved et samarbejde mellem Svalerne og U-landsimporten.

Det primære i fair trade er at sikre producenterne en bedre betaling for deres varer. Det er en direkte og konstruktiv støtte til fattige og ofte undertrykte mennesker. Fair trade betragtes ikke som en form for bistandsarbejde, men som en

mere human måde at handle på, hvor økonomi og moral kobles sammen. Pengene cirkulerer gennem fair trade, så de samme penge overføres til fattige producenter igen. Et eventuelt overskud i Fair Trade Gruppen går til at øge fair trade importen, således at kredsen af producenter, der får gavn af fair trade, øges.

For at sikre en så stor del af penge som muligt går til producenterne, sælges varerne i Danmark med en relativt lille avance. Det sikrer desuden, at der sælges flere varer, som herved kommer flere producenter til gode. Varerne importeres direkte fra producentorganisationerne, som ofte har de enkelte producenter tilknyttet i små kooperativer. Disse producentorganisationer organiserer eksporten og sikrer, at varerne har en høj kvalitet. Desuden støttes producenterne med træning og ofte med sociale programmer.

Fordelingen af pengene ved salg til vejledende udsalgspris fra eksempelvis CORR-The Jute Works fordeles sig i gennemsnit således:

Producenterne	20%
(inkl. 1-2% til en lånefond; 7% går typisk til materialer)	
Jute Works:	10%
Søfragt, spedition mv.	5%
Frugt fra lager til butik	3%
Forhandleravance	32%
Moms	20%
Fair Trade Gruppen	11%

De 10% til Jute Works går til markedsføring, produktudvikling, pakning, transport til udskibningshavn, administration, sociale tiltag og overskudsdeling. Fair Trade Gruppen forsøger, at minimere de enkelte butikkers forhandleravance ved at fastsætte vejledende udsalgspriser. Hvis Fair Trade Gruppens fortjeneste er større end forventet, refunderes merfortjenesten til Jute Works lånefond til andre indkomstskabende aktiviteter. Her kan den enkelte producent f.eks. låne til køb af et husdyr på favorable vilkår.

Fair Trade Gruppen er desuden medlem af FairNet, der stiller kriterier op for butikker, importører og producenter/leverandører af fair trade produkter. FairNet er tilknyttet NEWS!, der er et netværk af 15 forskellige nationale sammenslutninger, som i alt repræsenterer 2.500 fair trade butikker i Europa. Dette sikrer en fælles forståelse og praktisering af fair trade, som forbedrer dårligt stillede producenters vilkår på markedet, fremmer social lighed, beskytter miljøet, øger bevidstheden om de ulige handelsforhold mellem Nord og Syd og påvirker offentligheden gennem kampagner.

Lerting fra et keramikværksted i Bangladesh.

Lars Rau

Hvad betyder Svalernes støttepolitik for vores samarbejdspartnere?

Lars:

Selv små penge betyder meget. Det er også vigtigt med kontaktrejserne for at se, hvad vore penge går til. Det gør indtryk på organisationerne, at vi kommer derned. Det er med til at bekæmpe korruptionen, at de bliver selvstændige, at vi ser, hvad de gør og at vi i det hele taget stiller krav til projekterne. De er interesseret i, at vi kommer ned til deres projekt, om ikke andet så for at få noget sparring. Svalernes udgangspunkt for samarbejde er en form for lighed. Jo mere lighed, jo bedre.

Magnus Christensen

Hvornår startede din karriere som Svale?

Magnus:

Jeg startede i 1974 i klunserhuset i Lyngby, Svalegården. Der var en meget dominerende leder, Poul Bille, som var grebet af Emmaus bevægelsen. Derfra flyttede jeg til sekretariatet, der dengang lå i Store Kongensgade. Man mødtes om torsdagen og skrev breve til medlemmer, der sendte pengebidrag ind. Efter et stykke tid fik vi lønnet medhjælp og Torsdagsgruppen stoppede. Jeg var kasserer i 6 år, da jeg både skulle sørge for, at regningerne blev betalt og lave regnskab for Svalegården.

Boganmeldelse:

*Dybt engageret Arundhati Roy
hudfletter det indiske demokrati i bogen
"The Algebra of Infinite Justice"*

Baggrund

Baggrunden for de 8 essays er den voldsomme bekymring, som forfatteren føler, først og fremmest for sit land, Indien, som hun er født og opvokset i. Hun bor i dag i New Delhi og tager aktivt del i landets politiske liv, hvad der også allerede har kostet hende en del besvær med myndighederne.

Atomtrussel

Hvad der især bekymrer Roy er, at Indien er blevet en atommagt. I essayet The End og Imagination advarer hun lidenskabeligt mod atomvåbnene. "De begraver sig som kødkroge dybt i vore hjerner. De er galskabens sendebud..." Hun anklager politikerne for at holde befolkningen hen i uvidenhed ved at undlade at fortælle dem om faren ved a-kraft. Som hun slutter essayet: "Vores verden er 4.600 millioner år gammel. Den kunne gå under på en eftermiddag."

Engagement i miljøet

Som en rød tråd igennem hele bogen går engagementet i miljøet. Samlingens største essay: The Greater Common Good omhandler de mange dæmningsbyggerier i store dele af landet. Formålet med dæm-

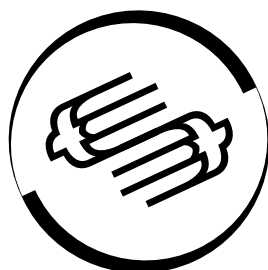
ningsbyggerierne er ved hjælp af omregulering af floder, opdæmning og overrisling af land at forsyne inderne med rent drikkevand. Men prisen for projekterne har allerede nu været, at tusinder er blevet tvangsforflyttet fra deres landsbyer uden erstatning eller ny jord, der kan dyrkes. Mange har mistet deres livsgrundlag og er døde af sult. Derudover er meget store mængder af landbrugsjord gået tabt, skove fældet med negative konsekvenser for den økologiske balance. Til gengæld for disse ufattelige lidelser er den vand – og energiproduktion, der er stillet folk i udsigt, stort set udeblevet.

Hug til globaliseringen

Forfatterens kritik rammer i det hele taget meget bredt. Globaliseringen, der rammer særlig hårdt i et fattigt land som Indien, får nogle sviende hug, når det afsløres, at for den rige verden, specielt USA, er profitten, udbygningen og sikringen af markedet det altafgørende. Hensyn til mennesker og miljø er underordnet. Men også de hjemlige politikere bliver skånselsløst udleveret i deres klyngen sig til magten. Ingen midler,

Fortsættes næste side

Frankeres
som brev

**U-landsforeningen
Svalerne**
Østerbrogade 49
2100 København Ø

selv massemyrderier og voldtægter, er dem for skrappe. Se essayet om demokratiet: Who is she, when she is at home? der blandt andet tager fat på massakren på muslimerne i delstaten Gujarat i marts 2002.

Velresearchet bog

Roy har med sin bog gjort et meget grundigt og velresearchet stykke arbejde. Man frygter, at hendes grundige dokumentation blandt andet for miljødelæggelserne i forbindelse med dæmningsbyggerierne, holder stik. Bogen er i det hele taget veludstyret med et stort noteapparat til hvert essay. Bagerst i samlingen har forlæggeren gjort rede for deres udgivelseshistorie, hvor og hvornår de er udkommet.

Endelig er der et udførligt indeks over person- og stednavne samt alle væsentlige begreber omtalt i samlingen. Flot stykke arbejde. Meget væsentlig bog for alle, der interesserer sig for miljø og politik.

Lone Eskesen

Arundhati Roy: The Algebra of Infinite Justice. Penguin Books. India 2002, revidering og opdatering af 2001 udgaven. 351 sider.

Bogen er også udkommet på London forlaget Flamingo/Harper Collins Publishers under samme titel. 305 sider. Pris: 8.99£. Den er endnu ikke udkommet på dansk. Boganmeldelsen kan læses i sin fulde længde på: www.svalerne.dk

Undertegnede ønsker:

- at tegne abonnement på Svalebaret (20 kr. for ét nummer)
- at blive medlem af Svalerne (180 kr. om året / 60 kr. for arbejdsløse, studerende og pensionister)
- at få tilsendt yderligere materiale

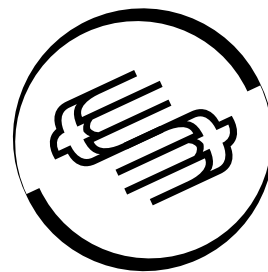
Pengene er afsendt / vil blive afsendt
pr. giro (giro 8 00 17 74) pr. check

Navn: _____

Adresse _____

Postnr. / By _____

Telefonnr. _____

Adresser

Lokalafdelinger:

Århus

Svalerne, Rosengade 24, 1. o.g.
8000 Århus C
Tlf. 86 12 97 01
Giro 228-1880

København

Svalerne, Østerbrogade 49
2100 København Ø
Tlf. 35 26 17 47
svalerne@svalerne.dk
Giro 8 00 17 74

Odense

Ruggårdsvej 101
5000 Odense C
Tlf. 66 14 59 00

Butikker:

København

Genbrug og ulandsbutik
Østerbrogade 49
2100 København Ø
Tlf. 35 42 16 47

Svalernes Loppemarked

Nattergalevej 6
2400 København NV
Tlf. 38 86 47 78

Århus

Bazaren - ulandsbutik
Guldsmedegade 8 A
8000 Århus C
Tlf. 86 18 51 11

Fredericia

Genbrugsbutik
Prinsessegade 61
7000 Fredericia
Tlf. 75 91 14 84

Redaktion:

Ansv. redaktør Lene Gilbye

Layout: KreativGrafisk ApS, Odense

Tryk: Trykcentralen, Kerteminde